

MISCELLANEA

Divinâ Favente gratiâ, 1717.

Approbante verò amplissimo Facultatis Philosophicae,
in Regiâ Aboënsi Academiâ, Senatu,

Sub Directione,

Nobilissimi, Excellentissimi & Consultissimi
D O M I N I,

DN. MICHAELIS Gylleñ Stålpe/

Philos. & U. J. D. inq; prædictâ inclytâ Academiâ Juris
Polit. & Historiarum Professoris celeberrimi, nec non Facultat.

Philos. Decani, Fautoris sui plurimum colendi.

Pro insignibus Magisterij Philo-
phici consequendis, publicæ
ventilationi submittit.

HEINRICUS CARSTENIUS
Pastor Borgoënsis.

A B O E

Excusa Typis Acad. apud Viduam Petri Waldi. An. 1653.

Reverendo admodum & Amplissimo Dominis

DN. A E S C H I L L O P E T R A E O,
S.S. Theol. Doctori Celeberrimo, Diœcetis Aboënsis Episcopo
dignissimo, nec non regiæ ibid. Academæ ProCancellario
gravissimo, Dn. Mecœnati suo.

U T S T

Plurimum Reverendis, Nobilissimo, Excellentissimis,
Experientissimis & Clarissimis Viris ac DOMINIS,

DN. M. G E O R G I O A L A N O, S.S. Theol.
Professori primario, Civitatis Aboëns. & Ecclesiæ in Nummis
pastori fidelissimo, ae h. t. R E C T O R I magnifico.

DN. M. N I C O L A O N Y C O P E N S I,
S.S. Theol. Profess. & in Sacra pastori vigilantissimo.

DN. M I C H A E L I G Y L L E N S T Ä L P E /
Phil. & U. J. Doct. ejusdemq; ut & Ethicæ, pol. atq; Hist. Profess.
celeberrimo, nec non Facultatis phil. p.t. Decano spectatissimo.

DN. E R I C O A C H R E L I O, Med. & Anat. P.P.

DN. M. M A R T I N O S T O D I O, Lingg:
profess: & pastori in Lund dignissimo.

DN. M. S I M O N I K E X L E R O, Mathem.
Profess. p. & pastori in Pillis maximè strenuo.

DN. M. S A M U E L I H a r t M a n / Eloq: & Poës. p.p.

DN. M. A B R A H A M O T H A U V O N I O,
Phyl. & Botan. P. P.

DN. M. J O H A N N I P R A T A N O, Logic:
Professori Publ.

DN. Fautoribus, Promotoribus & Benefactoribus suis
omni honore & observantia prosequendis

Salutem & pacem per Domi-
num nostrum J E S U M
C H R I S T U M.

 Ispicienti mihi, ac diu mecum cogi-
tanti, quib' hanc Dissertatiunculam
tenuiter conscriptā, oblatum irem,
VOS, celeberrimi Domini, mihi oc-
currists, sub quorum potissimum auspicio futu-
ræ famæ, velut vadum tentare, aut, ut propriè lo-
quar, percontari, mihi visum fuit. Verebar
quidem initio, ne mihi impudentiæ dicam scribe-
setis, quòd Vos, publicè & privatim occupatissi-
mos, intempestivo alloquio fatigare ausim: Sed
singulari Vestri benevolentia fretus, audacter
prodeo. Ecce! Vestro studio, ad capessendos
honores Academicos, soleniter vocatus sum.: Et
licet, ob adversam valetudinem, (quæ, proh do-
lor, me adhuc graviter vexat) præsens esse, haud
potuerim.: tamen me absentem, insignibus &
privilegijs philosophicis liberalitè coronare vo-
lueritis. Ubi, quando vel quomodo, Ego im-
meritus, tantum Vestri Favoris, honoris, amoris,
promeritus sum? Imò, ut veritatem loquar,
hanc laudem, quâ me affecisti, non videor me-

ruisse! Volui igitur, hâc nuncupatione, omnem
ingrati animi notam à me, amoliri, & meam erga
Vos observantiam ac pietatem publicè testari.
Longè ampliora merebantur dignitates & virtu-
tes vestræ, quæ per universum regnum illustri fa-
mâ, celebrantur, sed hoc quoq; accedet cæteris
vestris laudibus, quod etiam exile munus non a-
spernamini, nec æstimatione, sed affectu offeren-
tis, liberalitatem metiri conseveristis. Quod
à Vestris Dignitatibus officiosissimè rogatum cu-
picio. Benè valete, & Ecclesiæ, Academiæ ac
Patriæ Bono felices vivite!

Borgæ/ ad d. 3. April.

1653.

V.V. D.D.

Addicſiſſimus

HEINRICUS CARSTENIUS
Pastor Borgoënsis.

In Nomine J E S U.

POSITIO PRIMA:

Philosophiæ nominis inventorem & Authorem esse Pythagoram.

Ita cantat totus Philosophantium chorus. Pythagoras namque Polycratis, tunc temporis in insulâ Samo regnantis, tyrannidem fugiens, in ultimam Italiæ partem, Tarquinio superbo regnante, devenit, ibi docuit: Cumque in delubro Musarum Metaponti, ubi maximâ ex parte vitam edidit, dies aliquot impastus mansisset, defecit. Hic, cum aliquando à Leconte Phliastorum tyranno, à quo, multa de multis, non sine admiratione ejus ingenij & eloquentia, disserere, auditus, interrogaretur, Quis es? Respondit se esse φιλόσοφον, h.e. amatorem sapientiæ: cum antea ejusmodi homines ϕοι seu sapientes, uti apud Persas Magi, solebant appellari. Vide placita philo. Des: Jacotij p: 474. 475. Causa verò hujus mutationis videtur esse (1.) ipsius Pythagoræ, docta modestia, quæ fundatum, soliditas & virtutis basis est; Volebat enim omnem vitare arrogantiam & superbiam; (2.) rei

Et sublimitas Et veritas: nolbat ille, perfectum non
men, rei imperfectae, accommodare; cum nemo sit,
qui in hac caligine perfectam habeat sapientiam, Ergo
Et nemo perfecte sapiens, Divina namque potius, quam
humana est possessio, Cic. 5. Tusc: quest. solique Deo con-
venit. Quod ipsum sapiens Solon indicavit, factio
illo apud Ethnicos, celebri Et per vulgato: cum enim
Tripodem aureum, piscatores Milesij, retis jactu, in-
ventum, Et Oraculo Apollinis, sapienti adjudicatum,
Soloni ut sapienti offerrent, phœbo eum remisit. Sic
nemo in hoc mundi ergastulo perfecte sapiens dici mes-
retur: Quod (1.) philosophice ita probatur: Ubi
nous datur perfecta scientia, ibi neque perfecta sapien-
tia: Quia sapientia est habitus compositus ex intel-
ligentia Et scientia. At in nullo homine datur per-
fecta scientia, Ergo nec perfecta sapientia. Minor
probatur: Scire, est rem per causas cognoscere. Ab
multarum rerum causas non cognoscimus, Ergo neque
illas scimus. Verbi causa: Quod Magnes trabat
ferrum: Adamas paleas Et festuas: Smaragdus
pellat comitiales paroxysmos: glires Et sorices deje-
runt ruinosas ædes: Quod Taurus ferociissimus alli-
gatus sicui, dicatur mitescere: Magnes semper mo-
veatur ad arctum: Smaragdus à mæcbo tactus, fran-
gatur: Leo tremat ad cantum Galli, Et quæ sint cæ-
tera, quorum quidem cause sunt; nobis vero incogni-
ta. Di-

te. Dicunt illas esse Idiocrasias, Sympatbias & Antipathias, ex stellis, elementis & qualitatibus, & ex divina dispensatione pendere, sed a nobis non posse explicari: Quippe nulla est sapientia, quam omni ex parte, consequi in hac vita, possimus. Hinc Cic: omne nunquam sapientem. Probatur (2.) Theologicè, (1.) ab amissione imaginis Dei, (2.) & testimonio Sanctorum & experientia. Differt itaq; philosophia a Sophia, quemadmodum res inchoata & imperfecta, a re perfecta & absolute. Hic oritur Quæstio: Quis ergo dicendus est bonus Philosophus? ^{et} Philosophum dicimus amicum sapientiae, seu, discendi Studiorum: Nam quoad vivit, dicit, Plato de rep. dial. 2. & philosophi sunt, qui propter admirationem aliquarum rerum conantur intelligere, ac veritatem, veritatis ipsius duntaxat amore, studiose querunt. Contemplatione, imitantur Deum, ut, qui inferiores cognoscat; actione, ut qui eadem gubernet. Is ergo mihi videtur optimus philosophus, qui (1.) noscit Divina & gubernat humana, (2.) qui vitat Veneream, avaritiam, ambitionem, (3.) qui divina negligentius querit, ut fruatur, scrutatur naturalia, ut utatur, (4.) a quo mendacium est alienum, quia professio ejus est, non aliter agere, quam loqui, non aliter loqui, quam sentire, Plato Epist: l.5. (5.) Qui fortis & temperans est, (6.) Qui corporis voluptates contemnit, (7.) Qui ad animam exornandam se convertit, (8.) Qui

Qui pecunia non est amans, nec tamen illiberalis, neque petulans, neq; timidus, &c, ut rem uno complectari verbo, philosophari non potest animus curis occupatus. Præterea, nihil eredat Philosophus, quod vel evidentiâ, vel ratione, demonstrari non potest, hoc ejus sit proprium, necesse est.

POSITIO SECUNDA.

Philosophiam, quâ talem, neminem seducere nec decipere.

Sunt, qui omnem Philosophiæ cognitionem theonino dente rodunt, calumniantur, & ceu certam animorum pestem e Scholis & Academijs extirpandam, proscribendam, judicant, eructant; Imò, quamplurima piè, verè & utilitè à Philosophis, tradita, petulanter rejiciunt. Hinc Julianus, referente Casmanno, vi nulla putavit se magis Christianis obesse, eorumq; religionem vehementius annihilare posse, quam si eis, omnium bonarum artium studia interdixisset. Cujus cavillationis nodus annexitur, (i.) Ethnicorum errantium scriptis. Dicunt enim, Ethnicios Philosophia non penitus ignaros fuisse, & tamen maximè errasse. Verum, hoc illorum fundamentum, scitè & eruditè evertit Casmannus in Epist. Dedic. cuius verba hic adscribere lubet: *Errant, inquit, Ethnici: Sed sunt illi errores Philosophorum, non Philosophie: hominum, non artium: Carpent, tollant illos; Hanc & has nobis relinquant. Non eget i des nostra Philosophia fundamentis & præsidis; non ea tamen rejicit;*

reijcit. Nee desiderat religio nostra, humanae sapientiae
ornamenta. Ea tamen non aspernatur: sua vi tuta &
munita est, suaq; luce splendet: Sed quæ docere & ho-
minibus persuadere studet, ea, si rationibus, exemplis &
similitudinibus è philosophia verâ, petitis, quasi aspersa
& condita sunt, jucundiùs audiuntur, facilius intelliguntur,
promptius creduntur, constantius retinentur. Hac-
tunc eleganter Casmannus, (2.) Sacrarum literarum
dictis. Confugiunt ejusmodi Cavillatores ad Sacro-
Sanctam Scripturam, ex qua, quædam loca Paulina de-
promunt, quibus volunt, philosophiam omnino annihi-
landam esse. Palmarium illis, illud est, *Videte, ne qui
sit, qui vos deprædetur per Philosophiam & inanem deceptionem
juxta constitutionem hominum, & non juxta Christum.* Coll:
2. v. 8. Verum, putatisne, Dnn. rafiores & osores, phi-
losophiam hoc dicto, spoliari suâ laude & virtute? mis-
animè. Vult ergò Paulus, quod omnis doctrina alia:
prater Christum media salutis nobis obtrudens, diligen-
ter cavenda, &, philosophia sophistica ac erroribus con-
spersa & maculata sedulo evitanda sit. Nec hic no-
men philosophia propriè accipitur, sed pro acumine ho-
minum, qui fallacter illâ ad decipiendum, abutebantur.
Et hæc est illa *vana* deceptio, de quâ hic loquitur Apo-
stolus. Alias, Rom: 1. dicit philosophiam valere ad co-
gnitionem Dei, quod si hac viâ cognoscendi non recte
sunt usi, aut Dñm cognitum non recte coluerunt, non
id philosophia culpa factum est, sed hominum nequitia
& arrogantia. Addo & hoc, quod Paulus ipse, suis Epi-
stolis, interdum philosophorum dicta asperserit, Confer
Tit: 1. 12. 1. Cor: 15. 33. Act: 17. 28. Quicunq; ergò sci-
entiam contingere cupit, si relicta veritate artium, reli-
quis se se implicare voluerit, materiam quidem laboris,

ut ita dicam, infinitam & copiosam, inveniet at fructum
exiguum: Quapropter mihi videtur primum omnium,
operam dandam artibus, ubi fundamenta sunt omnia,
& pura simplex veritas aperitur. Unde errant
gravissime, qui artibus relictis, quasdam sibi scientias eli-
gunt, in quibus se perfectos fieri posse putant, Dn, D.
Weinrich. in 2. c. Col por. 2, mihi, pag. 120. Quare phi-
losophiae studium, inquit Hemming. ad h. l. mihi p. 508.
ab omnibus amandum censeo, ac necessarium judico,
in primis ijs, qui in majoribus facultatibus, in Theol. Ju-
risprudencia & Medicina cum fructu versari cupiunt.
Verum id sobrie fieri velim. Nam, qui vitam omninem
in Ethnicis scriptis consumunt, gentiles ad postremum
evadunt, nec ferunt se postea verbo Dei corrigi, immo
contemnunt verbum, ac se ceteris sapientiores impu-
denter praedican, adeo, ut a convitijs, quoties occasio
datur abstinere non possint. Plura possemus hic, hac
de re, ut & Adversariorum argumenta, adducere, nisi &
chartæ & temporis angustia nobis impedimento esset.

PO S I T I O T E R T I A.

Puncta lingvæ sanctæ, cum
corundem consonantibus, e-
jusdem originis, ætatis, gene-
ris atq; venerationis esse.

Alexander Alesius S. S. Theol. D. & quondam Lipsi-
ensis Professor, Anno Domini 1554 in Psalmos Da-
vidicos commentarium edens, præmissa ad Lectorem,
præfa-

Præfatione, ita scribit: Constat, inquit, Biblia
scripta esse sine punctis & vocalibus, & has ante an-
nos 450. primum additæ à Rabinis in Alkairo conve-
nientes additione vocalium, plus tenebrarum, quam
lucis invexerunt Biblijs, & multas sententias in odi-
um Christi & Christianorum, obscurarunt & corru-
perunt. Dn. D. Haffenrefferus citat chronicon
Gelberti Genebrardi, qui refert puncta Hebræorum ad-
inventa esse in Tyberiade urbe Galileæ, anno demùm ab
everso templo Hieros. 436. qui est à Christo passo 476.
Et operis istius Principes fuisse Aronem quendam, &
Jacobum; illum de tribu Aser, hunc de Naphtali, quæ
sententia eum priori, stare non potest, ideoq; dudum
protrita est. Nobilis, sed gravis est hæc controversia:
Itaq; pro confirmatione nostræ Positionis, præfati D.
Haffenrefferi rationes, quas in Comment. suo supra
templum Ezech. mihi p. 170; & seqq; habet, quam bre-
vissimè recensebo. Omnipotens putamus, vocales seu
puncta Hebræorum literis eorundem coætanea, non au-
tem recentiora esse; I. Quia ipsa natura hoc requirit
ut qui literas tradit, simul etiam exhibeat vocales'. Nulla
enim litera, sine vocalibus proferri potest. Potior ra-
tio Vocalium, quam Consonantium, habita est, utpotè,
quarum perfectio & nobilitas, respectu finis, in ipsis pun-
ctis atq; vocalibus fundata est. Dubia enim & incerta
est syllabarum & dictionum formatio & prolationis, vel
nulla omnipotens potius, nisi certis consonantibus, certa
puncta & vocalia, uti certi interpretes & vocum Archi-
tecti, adjungantur.. II. Nisi puncta Hebræorum ad
integritatem & perfectionem literaturæ Hebraicæ, re-

quifī dixerimus, negari non potest, multum & obscuris-
tatis, & inexticabilis dubitationis, in scripturis ianctis
latitare. Constat equidem, unicum interdum pun-
ctum tam vocale, quam medianum, aliam & aliam vo-
cēs & naturam, & hinc longe diversam significationē
generat. E. G. Ezech: 48. v. 35. Nisi enim dixerimus
puncta literis coetaneas, & inde ad fidem punctatorum
exemplarium legendum esse, DOMINUS IBI: Cor-
ruptionem Rabbi Jonathā, qui legendum esse anxius;
IEHOVAH nomen ejus, refutare non poterimus'. Nub-
las ille literas, sed tantum puncta mutavit. III. Nega-
ri non potest, multis atq; adeò infinitis propemodum
modis, textum punctatum planioreni, certiori atq;
magis perspicuum esse, quam punctis destitutum.
Quod si igitur textus Biblicus primum sine punctis exas-
ratus fuisset, puncta vero postea demum, hominum ad-
inventione addita fuissent, sequeretur, quod absurdum
& blasphemum est, Script. Sacram, majorem certitudi-
nem & lucem, ex hominum superaddita industria, quam
suā ipsius naturā & proprietate obtinere: id quod tan-
quam absolum & extremè profanum, omnes pia men-
tes abhorrent. IV. Sicut tuba sine certō tono; ita
consonantes sine vocalibus nihil certi sonant. V.
Matth: 5. 18. Religiosa attestazione ita loquitur Christus:
*Amen dico vobis: Donec transeat cœlum & terra,
jet a unum, aut unus apex, non præteribit a lege, donec
omnia siant.* Ex quibus manifestum evadit, Salvatorem
per Iota, minimam Hebræorum literam Iod, per apices ve-
rō, eminentias, h. e. eorundem puncta seu vocalia, sive
quæcunq; alia, intellexisse. Plura, qui mavult, adeat
ipsum commentarium, qui haec prolixius tractat, nos,
breviatis studentes, potiora saltem delegimus'.

PO S I T I O Q U A R T A.

Totum mundum, & res omnes creatas in eo contentas, exceptis Angelis & Homini, bus, non secundum qualitates, sed substantiam perituras esse.

Quintuplicem invenio sententiam. *Aristoteles*, qui mundum uti nec incepisse, sed ab æterno fuisse; ita eundem nec finiturum, sed in æternum mansurum & duraturum opinabatur. Quidam hic dubitauit, ita Doct. Heerbrandus in Compend. Theol. p. 851. Num mundus, inquit, tantum secundum accidentia & proprietates inhærentes, an verò etiam secundum substantiam, sit peritus, non est humani ingenij acie curiosè perscrutandum. Ita Brentius, Mylius, & alij. Quidam omnes creature renovandas, & quasdam igne purgandas existimant: Juxta quos, ne quidem bruta animalia, plantæ & cætera mista essent desitura. Quidam nonnullas creature (cœlum puta & elementa) instaurandas, quasdam (bruta animalia, opera artificialia & reliqua mista intellige) penitus abolendas judicant. Quidam omnes creature interitus statuunt, intellis gentibus exceptis, quæ primum ad immortalitatē conditæ fuere. Nos, et si concedimus litem hanc Epoche Christiani suspendi aut differri posse, quippe cum ejus decisionem rectius ex seni futura experientia, quam

prævia disputatione, perceptari simus, sed, si aliquid dicendum est; cum magnis Theolog. & Philosophis, postremæ sententiæ, tanquam S. Scripturæ, consentaneæ, subscribimus, & positionem nostram, sequentibus manifestis Scripturæ dictis, confirmamus, Psalm: 102. v. 26.
Job: 14, 13. Esa: 51, 6. Matt: 24, 35. Marc: 13, 31. 2. Pet: 3, 10, 12. 1. Cor: 7, 31. &c. His addo: 1. Si mundi hujus concedatur instauratio & rēnovatio: reliquarum etiam creaturarum omnium restitutio, statuenda foret: quia, ratio dari potest nulla, cur haec, non illæ, orbis partes, cur quædā tantum, non omnes ab interitu sint vindicandæ.
2. Si mundus non eſſet interitus, secundum substantiam, utiq. mundus foret æternus, b.c. nunquam habebat finem. At, prævia Scriptura, consequens est falsum; Ergo antecedens: Connexio Majoris probatur, quia finem non habet, cuius substantia non interit. Sed objiciunt nobis Adversarij illud, 2. Petr: 3, 6, & exinde ita argumentantur: Quomodo mundus interjet per diluvium, eodem modo interibit per incendium? Sed mundus per diluvium non perjet secundum substantiam, Ergo neq; per incendium. Respo: Mundus hoc in loco sumitur synecdochice, pro inferiorib; mundi partibus & incolarum maximâ parte: de finali v. incendio distinctè & in specie loquitur Apost: v. 7, 10, & 12. Est etiam inter primæ vi mundi diluvium, & ejusdem finale incendium, magna differentia: Ibi erat, partium saltem quarundam, mundi devastatio: hic erit totius machinæ mundanæ abolitio: ibi erat inundatio duntaxat per aquam, totius terræ superficiem, occupantem: hic erit conflagratio per ignem, cœlum & ter-

& terram absumentem: ibi erat excidium partiale ac
particulare: hic erit totale & universalē. Potest ita
que hoc argumentum inverti, ne connexio Majoris pro-
cedat: In diluvio cœlum & Elementa superiora, nul-
lari mutationem passa sunt, Ergo nullam passuram in die
novissimo, quod Sacris literis ē diametro, contrarium
est.

P O S I T I O U L T I M A .

Legatum dicimus qui pu-
blicè lectus, publicè etiam
missus, negotium publicum,
publicā autoritate peregrè
agit.

Legatus dicitur vel à legando, tanquam missus,
vel à legendo, quasi prius lectus, ut publicum
negotium peregrè agat. Legati nōmen quoq; latè pa-
tet: nam & militia Præfecti, per quos, arma apud exte-
ros, movebantur, & Præsides provinciarum, quibus ju-
risdictio demandata erat, Legati dicti sunt. No-
priè dicimus illum Legatum, qui publicā auctoritate, pu-
blicum, peregrè, negotium traxit. Et talis Legatus
olim Orator, appellatus est: ore enim & sermone, ma-
gis quam literis negotia expedit; vel tum aptus huic
mūneri, cum factundiā excellit. Licet verò multa sint
ob quæ mittantur Legati: præcipue tamen, vel pacis vel
belli causā, mitti solent. Qui de pace ageret, Romanis
olim dicebatur Caduceator. Caduceum virga Mercurij

erat, candida, complexu augūium ornata, atq; adeo geom
minum postea Amaltheæ cornu sustinens'. Quæ omnia, ita explicata volunt Politici: Mercurius significat sermonis potentiam. Virga candida, loquentis veritatem & rectitudinem. Anguis complexus, pacis & concordia vinculum: Cornua Amaltheæ, otij & tranquillitatis bona. Est igitur Caduceator.

— Vox Regum, lingua salutis,
Fœderis orator, pacis via, terminus iræ,
Semen amicitiae, belli fuga, litibus hostis,

Qui verò bellum indicebat, peculiariter Fecialis appellabatur. Velut nefas ducebant Veteres, ad arma decurseret, nisi aut ipsi impeterentur, vel eos præmississent, qui arma denuntiarentur. Nos Fecialem hodiè vocamus Heraldum, sive Heroldi/ qui paludamentum Regis seu Regni, insignijs pictum gestat, & veste, nec non colore ipso Imperij dignitatem exhibet. Hic sine longiore absentia, suum expedit negotium: nam Heraldo misso, ad arma mox properandum erit. Hic Dissertationculæ meæ filum abrumpo, pedemq; figo, ne chartula bæc nimis accrescat. Tuum, Candide Lector, scribit tenuia hacce mea cogitata in meliorem partem interpretari.

D E O
soli
G L O R I A!

Reverendo & preclara Eruditionis V I R O,

DN. HENRICO CARstenio,

Borgoënsium Pastori longè dignissimo, pro summo in Philosophia gradu, quo se jam pridem dignissimum varijs palam fecerat documentis, Discursum huncè accuratissimum, non prohibente, (tantum non opprimente) corporis debititate ex diuturno morbo & langvore, solidè conscribeati;

Indeq; honores Magisterij meritissimè adeunti;

Ita inter varias occupationes animitus
gratulari conaber;

MActe, Vir ingenio præfulgens, dotibus amplis;
Quem docti celebrant; Quem regia suspicit aula:
Quem sibi Borgoidum Pastorem Ecclesia jactat:
Digna tibi Pallas nunc tandem præmia adornat.
Hei mihi, præsentem quod non licet decorare!
Accipias igitur, licet absens, culta Minervæ
Munera: Mox librū, modo apertum; postmodo clausū:
Accipe & hinc rutilantem pileolumq; corollam,
Perpulchram: Sophiæ delpondet Tē annulus auro.
Hæc tibi C A R S T E N I mittit notissima virgo.
Quæis ita maestatus celsam concende Cathedram:
Quid signent, calles. Vœvo, voviq; vœveho
Fausta sient! Salve ter ter præclare MAGISTER.

L. M.

MICHAEL GYLENSTALPE.

M. HEINRICUS CARSTEINIUS
BORGEOENSIMUM PASTOR:

Per Anagr.

PATRII CORONA CHORI; EMINET SUB
MUSIS SURGENS.

Qui sub Marte vigens, vibrat fortissimus hastam;
Eminet & meritò digna trophæa capit;
Sic SUB vexillo Aonio quisq; impiger arvis
Invigilat; MUSIS EMINET artis ope.
CARSTEINIUS Sophiæ Clarissimus ille Magister,
Virtutum PATRII magna CORONA CHORI,
Eusebiæq; decus; præ Musis eminent octo
Atq; decem, seruo Piériq; micat;
Tempora Castalij lymphâ sua quippe rigavit.
Hinc SURGENS famâ vivit & usq; viret.

Quo nominato Rev. & Clarissimo Viro, Disput. suam Inaugur. pu-
blica luce coronanti; Fautori & Amico pl. colendo L. M. q; gratul.

ABRAHAM Georgij THAUVONIUS
Phys. & Botan: P. P.

Aliud Eidem.

CARSTENI laudant doctrinam sponte per amplam;
Quâ Sophiam multi Theologiamq; piam,
Et varia hanc clarè dudum documenta probârunt;
Discursus præsens & simul ipse probat.
Candorem nulti commendant donaq; magna;
Sæpius hæc Charus prædicat usq; Parens.
Ergo ibi meritò, si unquam, dantur honores;
Atq; gradus, felix esto, Magisterij.

Tenui venâ sed candidâ mente votet

GABRIEL M. Gyllenstålpe.

Ad eundem Reverendum & Clarissimum
V I R U M,

Quos dudu meritos, fers Clare Magister honores,
Carsten i summus, qui datur atq; gradus;
Gratulor ex animo. Nunquam tua fama peribit!
Ne spernas votum. Fautor amande Vale.

Rudi avenā, sed sincero affectu fundebat

NICOLAUS M. Gyllenstålpe.

Vir Reverende,
Docteq; CARSTEN,
Clare Magister.,
Sint tibi honores
Fausti! Et in hocce
Sisto. Valeto.

DANIEL M. Gyllenstålpe.

Aνθρώπις φησι μηκάρες τὸ πνεύμα θεοῖο,
Οἶλεν εὐ διον, αὐδήν εἰσει κοροῖο.
Αὐτὸν φίλατε κυδεσῶν σφε ὑπὲρ μεγαρέτω,
Τέτοιο ὅτε περττας αφ' εὐ χειρὶ πνεύματικες

Τὴν πεθήν τάντην Θεός ἐνφύμησον ἀποταχθείσινωσ' ἀντεῖς περὶ δόξαν προγνωστα τάντη.

Τῇ παθήσῃστε εἰς λικέρειαν ἔνεκαν
ἔγραψεν

JOHANNES SCHÆPERUS,
Aboensis.

PROSIT HONOS NERVS ATQ; GRADUS QUO CYNTHIUS ORNAT
CARSTENI TE NUNC! PROSIT IS. W. Q; TIBI!
D' austre.

JE scay que ne suis pas venu del helicon.
Ny que des Muses ay esté de nourisson.
Si est ce toutefois que requiert mon devoir
De vous donner des vers, selon mon ptit pouvoir
Mais s' ils ne riment pas comme le desirez
Vous en prendrez pour l'effet mes bñes pensez
Que ce degré tende à la gloire du haut Dieu
Come & vous à honneur & joye ; c' est mon veu.
Qu' aprez avoir assez en ce monde abanné;
Vous traversiez les cieux ce portant désiré.
Oui les cieux empîres, ou avec vostre voix
Vous louiez & chantiez le Roydes plus grād Rois
Pour monstrer son bien humble affection & service.

F.

JOHANNES J. SWAN
Smolandiæ-Svecus.

